

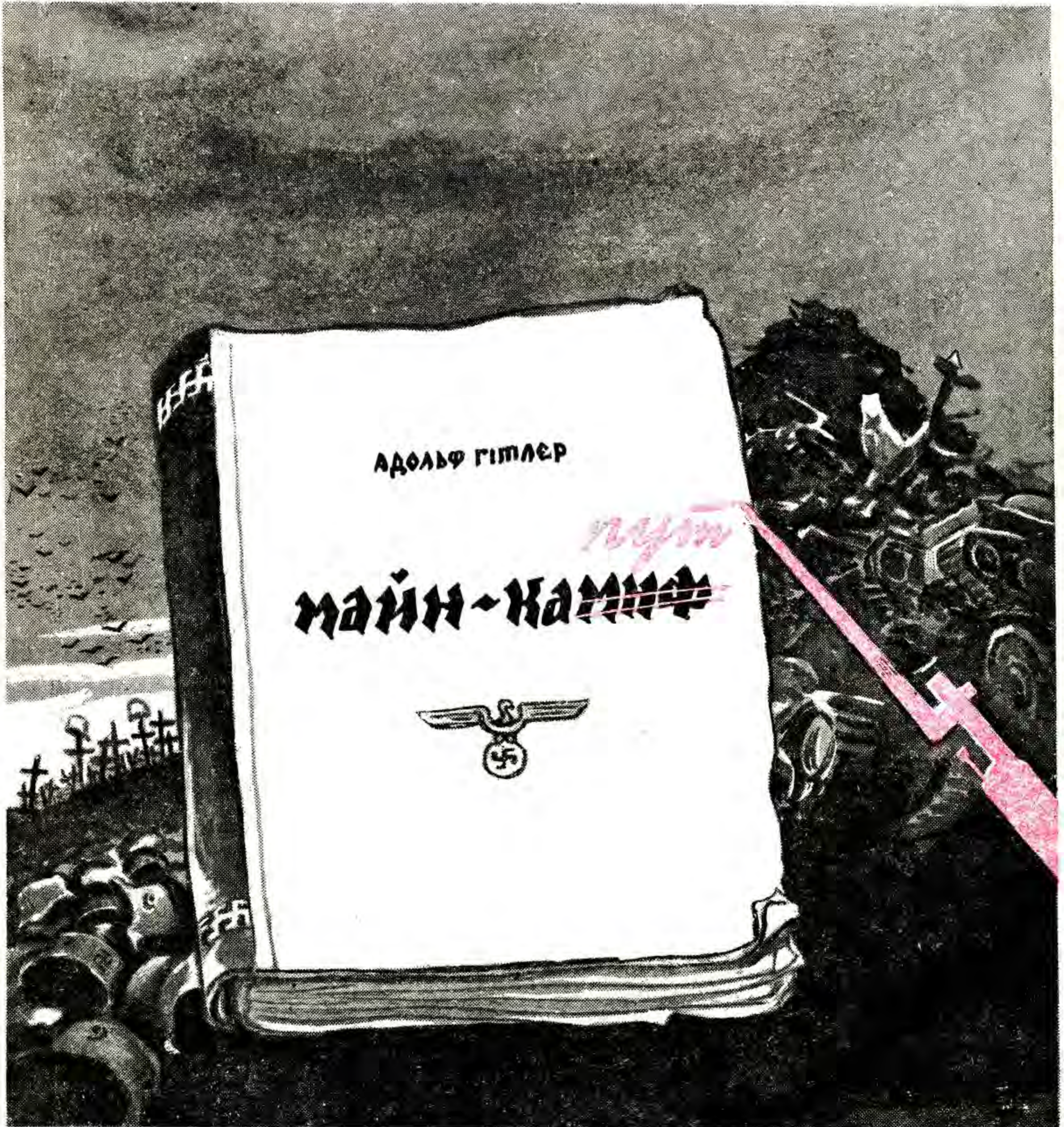
ЦІНА 1 КРБ.

перещь

№ 7. КИЇВ, 1945 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ IV

Малюнок В. Литвиненка.

Вийшло з друку й розіслано всьому світові перше й останнє видання книги А. Гітлера „Майн капут“ під ґрунтовною редакцією Червоної Армії.

Повний порядок.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Дозвольте мені, товариші, висловитись по міжнародному вопросу і освітити, як сказав попередній оратор, оте саме міжнародне положеніє німецького фашизму. А положеніє в нього, скажу вам, дуже губернаторського. Точнісінько, як у тієї жаби, що хотіла стати волом і луснула. Цього й треба було очікувати, бо, як не може жаба волом стати, так не може німець над світом панувати. Тепер це вже доказано, як дважди два. А хто не вірить, вроді отієї, як сказав попередній оратор, лондонської Польщі, або іспанського гицеля Франко, то хай подивиться на прапор нашої перемоги, який горить над Берліном.

Я, товариші, не оратор, і не лектор, а колгоспний рахівник у відставці. Літа мої такі, що, коли б не війна, то грів би кісточки свої на печі та робив би онукам пищики. Та раз випало на мою долю заступати на посту колгоспного рахівника, нашого дорогого гвардії старшину і героя трьох орденів і двох медалей Павла Романовича Шумидуба, який до війни часто виступав у дебатах на зборах і писав резолюції, то й я, як його заступник, прошу прийняти мою резолюцію про славу перемоги у Берліні і на прочій території фашистської берлоги. І пропоную президії записати до резолюції такі пункти:

Перший: Збори колгоспу «За перемогу» одностайно визнають лінію нашої Червоної

Армії правильною, а роботу по ліквідації німецького фашизму стахановською.

Другий: Через те, що людоїд Гітлер та його головний брехунець Геббельс врізали дуба, вносимо пропозицію вислати заощаджену мотузку лондонській Польщі, гицелю Франко, туркові Ялчнну, леді Астор та всім іншим у Римі й Аргентині гітлерівським байструкам, про яких сказав попередній оратор, щоб вони доказали свою любов до фашизму й повісились.

Третій: Просити маршалів Жукова, Конєва, Рокоссовського та всіх інших маршалів, генералів, офіцерів і бійців показати тим фашистським недобиткам, які приховалися, де в нас зимують раки. Зобов'язати правління колгоспу домовитись з кооперацією, щоб на день повороту з армії наших славних переможців в нас було, як і в усіх радянських людей на великі свята.

Четвертий: Просити нашого дорогого гвардії старшину Павла Романовича Шумидуба виготовити від імені колгоспу «За перемогу» червоний прапор і від нашого ж імені вивісити цей прапор у Берліні на рейхстазі. На прапорі написати: «До цієї перемоги руку приклали й колгоспники «За перемогу». Смерть фашизму!»

П'ятий: Послати нашим дорогим бійцям колгоспні подарунки на свято Перемоги. Тю-

тюну й кісетів не класти. У кожному пакунку, щоб було що випити і закурити, а закурити у наших бійців знайдеться на місці.

Шостий: Просити наших земляків-бійців і командирів, які є у діючій армії в кількості сто шістдесят дев'ять чоловік, щоб вони пильно обшукали фашистську берлогу й знайшли там наші п'ять віялок, чотири трієри, двадцять плугів, борони, шкільну та колгоспну бібліотеки, шкільне та клубне майно, колгоспну пасіку та інше колгоспне майно, вивезене фашистами до Німеччини. Все знайдене майно просити повернути до колгоспу. А коли воно буде зіпсоване, то примусити німців відремонтувати й привести його в повний порядок. Нагадати товаришам, що на кожному предметі є наш колгоспний номер і виکارбована колгоспна печатка.

Цю резолюцію я передаю до президії й прошу товаришів загальні збори проголосувати її за основу і в цілому. А через те, що я не оратор і не лектор, прошу ораторів, які будуть далі виступати, більше освітити нам міжнародне становище, хоч мені здається, що більше його освітати не треба, бо й так ясно, що Перемога наша, а фашистській Німеччині капут.

ДОБРЕ СМІЄТЬСЯ ТОЙ...

Німецькі фашисти на початку війни висміювали Червону Армію та армії Англії й США

Малюнок М. Сліпченка,

... хто сміється наслідок.

Солдат у відпустці

Привела солдата доля
Із Німеччини земель
В рідних просторів роздолля,
До улюблених осель.

Хоч війни ще й не скінчили,
Не затих баталій грім,
Та така ото причина
Приключилася із ним.

Після бою, після грому
Викликає командир:
— Ідь, говорить, брат, додому
На Україну в рідний двір.

Ти відважний, добрий воїн
І відпустки заслужив —
Раз достоен то достоен,
Поїзжай, де змалку жив.

Тільки зваж — трудна дорога
І далеко рідний край,
А тобі задача строга —
Точно в термін повертай.

Став солдат наш прикидати,
Зважив шляху кожен крок:
— Можу, каже, слово дати —
Повернуся точно в строк.

Буду їхать, поспішати,
Та прибуду до атак.

Адже в нас такі солдати —
Слово дав — і буде так.

Командир, обнявши щиро,
Дав бумагу поїзні.
Добре, каже, вірю, вірю,
Кланяйся від нас рідні.

Може в тебе наречена,
Може мати чи жоно...

Був солдат хоч і не вчений,
Та не простий — старшина,

Дві медалі «За відвагу»,
Три нашивки золоті.
Взяв харчів, спиртку баклагу —
Не завадить у путі.

І на завтра спозарана
По Сілезії спішив —
На Штейнау, на Баранув,
Через Дембіцу на Львів.

Словом, їхав на підводах,
На машинах грузових,
По мостах на бистрих водах
Добирався до своїх.

Іхав схилами крутими,
Іхав селами отими,
Що від німця визволяв.

Бачив зліва, бачив справа
Переможних битов шлях,
Де його солдатська слава
Гартувалася в боях.

Бачив селища привітні
Зблизька поруч і здаля.
А була весна і в квітні
Оживала вся земля.

І було душі приємно,
І бринів у серці спів.
Воював же недаремно,
Недаремно німців бив.

І прийшов крізь пекло битов
До святкової пори...

Так солдат і не помітив
Як прибув у Брзварі.

Всі місця такі знайомі
В добрий час і в час боїв.
Зупинивсь при ріднім домі
І дихання затаїв.

Старшину зустріла мати
І рідня і земляки,
Стали міцно обнімати,
І вітати, і питати,
На столі ж бряжчать чарки
І білють тарілки.

Гостював солдат чимало —
З середи до середи.
Розмовляли, випивали,
Не цурався борозди.
Не одну пройшов не другу —
Цілі дні, либонь, орав.
Руки скучили по плугу,
Груди — по диханню трав.

Як узявся за чепіги,
Розтривожилась душа,
А черноземлі ковриги
Одвалились з лемеша —
В грудях серце вище-вище
Піднімало крові біг.
Мов ніколи ці ручища
Не цуралися чепіг.
Мов ніколи воювати
Не ходив чужих держав,
Мов ніколи автомата
У долонях не держав.

Дні були квітневі, славні,
Як і в ті літа давно.
До Дніпра ходив у плавні,
Був у Києві в кіно.

А в вечірній час привітний
Думав, ідучи з Дніпра —
На останній бій побідний
В полк вертатися пора.

І на завтра спозарана
Знов збирався в дальню путь —
Через Львів, через Баранув
В край, де німців друзі б'ють.

Подививсь — в саду на вишні,
У росі блищать бруньки.

Проводжать солдата вишшли
Рідні, друзі, земляки.

І уже ж не безпричинно
З ним взялась далеко йти
Та подруга, та дівчина,
Що з війни писав листи.

Стали в тіні осокора
І промовила вона:
Чи вже хутко, чи вже скоро
Ця закінчиться війна?

Вам, воїни, більш відомо,
Ви ж самі у тім аду.
Чи повернешся додому,
Бо я жду, все жду та жду.

Старшина, твердий як кремій,
За рученьку милу взяв,
Обсмикнувсь, поправив ремінь
І подумав і сказав:

— Не скажу напевне дати,
А вже скоро доб'ємо —
В цьому можу слово дати,
Та і всі ми даємо.

Після бою, після грому
Нас виходьте зустрічати.
Всі живі прийдуть додому —
Більше ждали, менше ждять.

Вір мені вже близько свято
Після грозяних атак.

А вже в нас такі солдати —
Слово дав — і буде так.

Петро ДОРОШКО.
Діюча Армія.

Протягом цілого тижня ніяких загрозливих явищ не помічається. Температура нормальна, пульс звичайний. Але у неділю, після п'яти годин вечора, стає ясна помилковість і поверховість цього твердження. Виявляється, що місто на 98% заселено болільниками.

Вони тягнуться безкінечними колонами вздовж Хрещатика, з Подолу, згори. Хоча над ними не височать транспаранти і гасла, але навіть недосвідченому командирівочному зрозуміло, хто ці люди, куди прямують і чому на їх обличчях застигло віковичке запитання: хто — кого?

Це болільники!

Простують на стадіон!

Хто кого? Київське «Динамо» вріже московському «Динамо», чи московське «Динамо» всипе київському «Динамо».

Запитання, яке в своїй складності майже дорівнює відомим сумнівам Гамлета: бити чи не бити? (маємо на увазі штрафний удар), але вирішується значно веселіше, під палаючим сонцем червеного надвечір'я (маємо на увазі праву трибуну).

Коло болільників включає всіх. І недосвідчених громадяночок, що йдуть на матч, щоб цілком привернути до себе серце свого майбутнього супутника життя.

На початку вони ще плутають.

— А хто сьогодні бігає — «Штопор» і «Штепсель»? — питають вони, і їх майбутній супутник починає сумніватись, чи й справді він буде супутником. Хіба можна отак плутати назви уславлених команд! Чи можна після цього любити і поважати!

Та скоро і недосвідчені громадяночки запалюються загальним натхненням. І майбутній

супутник, гордий і щасливий, бачить, як його люба подруга, заклавши два пальці в рота, свистить невдасі голкіперу, який пропустив такий м'яч, такий м'яч!

Болільники всі.

І виблискуючий орденами майор, що чотири роки мріяв про футбольне поле, виходячи переможцем на полях боїв. Вони сидять поруч — п'ять-шість фронтових друзів, і всі на стадіоні раді, що ці молоді мужні люди дістають задоволення. І всім хочеться, щоб гра була найцікавішою, і небо було найясніше, і пива можна було випити без особливої черги. Які люди прийшли на стадіон!

Болільники всі!

І письменник, який зараз співчуває голкіперу, бо й йому самому критики не раз забивали гола.

І артист, який ледве стримується на місці, коли глядачі вітають бека, бо ж він знає, як і кожний артист, що всі оплески належать тільки йому.

І бухгалтер, якому приємно підбивати баланс своїй команді.

І старий, старий тесля, який ще в минулому сторіччі забив останнього гола.

Гра йде. Болільники в напруженні. Тепер розмовляють короткими фразами.

— Невірно!

— Давай, давай!

— Послухайте, не штовхайтесь.

— Я не штовхаюся, я переживаю.

— Переживайте про себе.

— Молодець Макарич!
— Який там молодець, метушиться і все.
— Зате краще за інших метушиться.
— Заб'є, заб'є... Єсть!

І глибокий подих, ніби зітхнули одні могутні груди, примушує затремітти куші і гілки.

— Чотири — ноль! Ну, й рахунок.

— Це йому сонце спить.

— Сьогодні сонце, а тоді з ЦДКА дош!

— Чудо природи — у таку зливу, вони вийшли зовсім сухі: сім — ноль!

— Ну, й критик!

Письменник мимоволі здригається, але бачить незнайоме обличчя і заспокоюється.

Гра триває.

Температура підвищується. Пульс ненормальний.

Ще десять хвилин. П'ять. Три...

— Невже суха!

Подих напружений.

Гол!

Свист. Оплески. Сусіди обережно відсунуваються від найбільш небезпечних болільників...

— ...Який наслідок гри?

— П'ять — один на користь московського «Динамо».

— Ні, помиляєтесь.

— Переконаю вас.

— Я сам звідти!

— І я теж!

— Який же наслідок?

— 12 — ноль на нашу користь за два матчі, на користь веселого, цікавого відпочинку.

Юхим МАРТИЧ.

ВОНИ ХОТІЛИ ЗАВОЮВАТИ СВІТ...

Малюнок О. Козюренка.

... а завоювали по 3 аршини „життєвого простору“ на кожного.

У ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Малюнок В. Гливенка.

— З чим ти прийшов до 9 травня 1945 року.
— Виконав план на 9 травня 1946 року.

У НЬОГО ГОЛУБІ ОЧІ

У нього ніжні голубі очі. У неї сірі, великі, на викоті.
Він розмовляє тихо, ледве чути, а вона — хрипким басом, голосом базарної перекупки.

Він постійно ходить з книжкою. Читає її на вулиці, в трамваї, в саду. Вона завжди ходить з торбинками й «авоськами».

Її стихія — базар. Вона плаває між базарних рядів, як досвідчений пловець у відкритому морі.

Біля одного столика вона пробує, біля іншого нюхає.

Вона завжди приходить додому з прибутком. Удома вона весь час пиляє свого непрактичного чоловіка: власно кажучи, вона годує сім'ю. В наш час головне вміти робити «добрий оборот».

А він мовчить. Це мовчання злить її. Як може мовчати батько сімейства?! Від злості ніздрі їй роздуваються, як у породистої кобилі, а очі, великі, круглі сірі очі, ось-ось вискочать із орбіт.

Та ось одного разу вона вскочила. Чи було то на базарі, де вона менжувала продовольчими картками, чи в їдальні, під час мудрого одержання двох обідів на один талон, але справа про неї потрапила до прокурора.

Вона підвела свої сірі очі на чоловіка. І було в тих очах стільки смиренності й покоря.

— Юрчику, піди до прокурора. Скажи йому, що дружина такої порядної людини, як ти, не може цього зробити... Це наклеп.

І він пішов, узявши з собою, як і завжди, пару книжок.

Тихо й ніжно підвів він на прокурора свої невинні голубі очі.

— Товаришу прокурор, — сказав він, — невже ви можете повірити, що моя дружина здатна вчинити те, в чому її обвинувачують.

І, мабуть, уперше повірив прокурор не сухому протоколові про злочин, а цим чарівним очам, у яких відбилася ясне небо.

І, повіривши, він заспокоїв його:

— Ідіть додому... Все буде гаразд...

А на завтра вона знов плавала між базарних рядів, як досвідчений пловець у відкритому морі.

Р. БАЛЯСНА.

ПІСНЯ ПОВАРА

Тим ніколи не збагнути,
Хто не має талану,
Як то тяжко було бути
Поваром у цю війну.

Із супами та борщами,
З котлетами й кашами, —
В заметілі й під дощами
Устигати за нашими.

Тристу триста п'ять обідів
І сніданків, і вечер
Зготував я без обиди
Від початку дотепер.

А щоб муха у розсолі,
Чи в борщі була коли, —
Хай бог милує, ніколи,
От осколки да, були.

З мільон, мабуть, солдатів
Іли ласощі мої,
А мій дід прогодувати
Однієї не міг сім'ї.

Ну, хіба ж тому збагнути,
Хто не має талану,
Як то тяжко було бути
Поваром у цю війну.

В Польщі снідали,
обідать

Подавай в Німеччину.
Пригадаю свого діда —
І сміюся аж стогну.

Та з бульйонами, борщами,
З одбивними, з кашами, —
В заметілі й під дощами
Знов женуся за нашими.

На передній край прибуду,
Ну, гукаю, навали! —
— Що ти, кажуть, з'їхав
з глузду?
Одчепись, нема коли...

Я з досади та з відчаю
Залишаю борщ, омлет,
І собі тоді лягаю
За станковий кулемет.

Б'ють гармати, б'ють «Катюші»,
Здійметься такий базар!..
З німців чоботи та душі
Підлітають аж до хмар.

Так хіба ж тому збагнути,
Хто не має талану,
Як то тяжко було бути
Поваром у цю війну.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Малюнок С. Самума.

— Це правда, що ви не виконали в строк піврічної програми?

— Так.

— Чому?

— Ми її виконали достроково.

ЩОДЕННИК ТЕАТРАЛА

«Мистецтво вимагає жертв».
(Не знаю хто сказав).

НЕДІЛЯ

Ура! Нарешті, уся сім'я з'їхалась. Вчора приїхав дядя Коля з Урала, сьогодні з Середньої Азії прибули дружина і моя люба, добра бабуся. Скільки розмов, спогадів, А найбільше про мистецтво, театр. Наша сім'я театральна. Це в нас спадкове. Із усіх театрів найбільше любимо оперу. Вирішено було сьогодні ж усім сходити туди. Але пішов дощ і до того ж давали «Наталку Полтавку». А ми її всі бачили вже разів з п'ятнадцять. Мене вчором послали до каси купити квитки усім на цілий тиждень. Купив!

У вівторок «Корневільські дзвони».
У середу — «Бісова ніч».
В четвер — «Отелло».
В п'ятницю — «Наймичка».
В суботу — «Пікова дама».
В неділю — ранком «Севільський цирюльник», увечері «Запорожець».

ВІВТОРОК

«Корневільські дзвони» замінили. Якась актриса виїхала на гастролі, а іншої на цю роль немає. Йшла «Наталка». Слухали оперу весело, і всі потроху підтягували акторам. Виявляється, ми всі знаємо «Наталку» на пам'ять. Особливо бабуся. Вона проговорила увесь текст і проспівала всі арії. О, моя люба, добра бабуся! Вечір пройшов жваво й весело.

СЕРЕДА

«Бісова ніч» не відбулася. Якийсь актор на волейболі пошкодив собі палець, а замінити, видно, ніким. Йшла «Наталка». Це трохи зіпсувало настрій, хоч бабуся намагалася знову розважити нас тим, що за актором читала увесь текст і співала арії. Йшли додому мовчки.

ЧЕТВЕР

«Отелло» замінили. У якогось актора десь вискочив прищик, а замінити (актора, а не прищик), видно, ніким. Йшла «Наталка». Сиділи мовчки. Лише бабуся де-не-де підтягувала за співаками. Іноді, правда, підспівував і дядя Коля. Дома всі відмовились вечеряти і мовчки лягли спати.

П'ЯТНИЦЯ

Жах! Який жах! Бабуся, моя люба, добра бабуся захворіла на нерви. Вночі, як усі поспули, вона з ковдри зробила собі плахту, взяла парасольку замість коромисла і до ранку співала:

«Чого вода кала-а-а-мутна»...

Вирішили бабуся в театр більше не брати, та ввечері вона закатала таку сцену, що довелося взяти.

— Сьогодні, — сказала дружина, — нова опера, «Наймичка», може це її розважить.

Але «Наймичку» замінили. У дружини якогось актора грип... Йшла «Наталка». Бабуся цілу виставу я держав за руки і час від часу затуляв рота, коли вона надто вже голосно співала. Дружина весь час плаче. Я її розумію, вона так любила бабуся.

Боюсь за дядю Колю. У нього чомусь не-природно блищать очі, і він до речі й не до речі говорить «теє, тоє, як його».

СУБОТА

Знов страшна ніч. Прокидаюсь, щоб глянути на бабуся, і бачу: дядя Коля сидить на ліжку, порізав увесь мій костюм і тепер зшиває його і співає:

«Та немає в світі гірш нікому,
Як бурлаці молодого-о-ому»...

Стан бабуся безнадійний. Ще з дівства вони з дядею почали збиратися до опери. Щоб залишитися дома — і слухати не хочуть. Довелось піти.

«Пікову даму» заміняли, бо один із солістів давав концерт в Крижополі. Йшла «Наталка». Коли я запропонував дружині негайно піти додому, вона почала тут так в фойє співати:

«Всякому городу нрав і права,
всякий має свій ум, голова»...

Боже мій! Що буде далі? На нашу ложу весь час шикали двое воєнних, що заповняли партер. Я затуляв рота по черзі то бабуся, то дяді Колі, то дружині, залежно від того, хто з них найдужче співав. Але ж у мене тільки дві руки!

НЕДІЛЯ (ранок).

Що робиться у нас дома! Дружина і бабуся цілий день лаються, сперечаються, хто з них краща Наталка. Терпелихою ніхто не хоче бути. Дядя Коля весь час удає з себе то Миколу, то Возного. Бідні! Вони думають, що вони оперні актори! А, коли по щирості говорити, то серед усіх нас є лише один актор — це я. З мене був би прекрасний Петро і чудовий Виборний.

НЕДІЛЯ (день).

«Севільського» замінили. Йшла «Наталка». Я переконався, що з мене буде прекрасний співак. В першій дії я як ушварив:

«Дід рудий, баба руда»...

Діти (це був дитячий ранок) посхоплювались, в долоні плещуть, кричать. Дядя Коля, бабуся, дружина давай собі співати. Але мій голос перекрив їх усіх. Я, що називається, «дав життя»!

● ● ●

На цьому щоденник уривається, бо в неділю ввечері після другої дії «Наталки» («Запорожця» замінили) всю сім'ю карета швидкої допомоги відвезла до лікарні для нервових.

Лікарі запевняють, що стан усіх абсолютно безнадійний.

Юрій ДОЛЬД.

СТАРІСТЬ НЕ РАДІСТЬ

Малюнок О. Козюренка.

— Як швидко йде час, моя мила. Нашому театрові тільки 25 років, нам разом 126-й пішов, а ми ще жодної путячої ролі не зіграли.

МОРТОПОЛОХ

НЕ РОБІТЬ ЦЬОГО, БЛАГАЄМО ВАС!

Ви почитайте, до чого додумалась Білокуракінська районна інспекція «Держштрафу».

ДО УВАГИ ПРАВЛІНЬ КОЛГОСПІВ!
Органи державного штрафування проводять добровільне штрафування ярів посівів в нежах ріанці між вартістю врожаю, виратованої по державних роздрібних цінах та нормами забезпечення по обов'язковому оладному штрафуванню.
Держштраф несе відповідальність за загибель або пошкодження с. г. культур від градобою, зливу, бур, вогию на корові, викопання, випрівання, вимержання, замороженія та повіді.
Правління колгоспів, штрафуйте яріві посіви на 1945 рік! За довідками та оформленням штрафування посівів звертайтеся до районної інспекції Держштрафу і штрафозак агентів.
Білокуракінська районна інспекція Держштрафу.

Що ви робите, товариші?
За віщо ви намагаєтесь оштрафувати ярвину нашу прекрасну?
Що вона такого накоїла? Чим вона так проштрафилась?
Ярвина, майте на увазі, прочитає отаке оголошення, злякається й не вродить.
Або просто скаже: «Не виросту! Не хочу я, щоб із мене безграмотні люди пироги їли!»
Страхувати — страхуйте, а штрафувати не смієте — ні за що! А от в. о. редактора газети В. Павленка — того можна, того штрафуйте! Нехай не підписує газети, не читаючи, що там до і після редакторського підпису друкується.

ЗА ПОТИЛИЦЯМИ

Зустрів я на вулиці свого приятеля Спиридона Ларіоновича, а він мені.

— Ти був у кіно? Дивився «Перемогу»?

— Ні, кажу, не дивився. А що?

— Чудний чоловік. Та там же синів твоїх показано.

Я мерщій додому.

— Стара, — гукаю, — стара, збирайся в кіно! Наших синів побачимо.

Стоїть вона, очима кліпає — не вірить. А синів у нас аж трое. Степан то буде старший, Микола — середульший, а Петро — наймолодший. Всі вони на фронті, всі з німцем билися, всі й до Берліна дійшли.

Як почула ж ото моя Ганна Іванівна про таке, то де у неї і спритність взялася. І вже не я, а вона мене підганяє: «швидше та швидше повертайся, бо запізнимось!»

Посіли ми вчасно. Біля театру натовп. Хлопчаки мене сіпають за піджак.

— Дядю, може вам квиток потрібно? Дешево. 25 карбованців всього. Купуйте, бо все одно в касі вже не дістанете. Довелось купити.

Упхались ми з старою до приміщення. Місця наші у дванадцятому ряду. Проштовхуємось. Я спереду, а Ганна Іванівна за мною поспішає.

Знайшов я свій номер та й спинився. Куди ж його вмотитись. І крісло є, і бильця на нім є, а сидіння провалилось.

— Сідайте, — кричать на нас, — ви не прозрачій!

Обернувся я сюди-туди, а в одинадцятім теж таке лихо і в тринадцятім... Хтось мене за пле-

че взяв легенько. Я й повис на бильцях. А Ганна Іванівна й собі повисла на ліктях у тому кріслі, наче на паралельних брусах.

Всіммо. Коли б же літа молодші, і то ж трьох синів...

Чую, Ганна Іванівна шепоче:

— Ой, я вже не можу!

— Терпи, кажу їй. А руки в мене мляють. Попробував було звестися на ноги, так в задньому ряду як підняли галас:

— Та посадить його! Весь екран заступив.

Всіммо ми з Ганною Іванівною на ліктях.

— Терпиш? — питаю.

— Терплю, — відповідає.

— А що бачиш перед собою?

— Потиліці.

Так і сеанс скінчився. Всі люди підвелись, а моя Ганна Іванівна висить на бильцях. Я до неї.

— Що тобі?

— Встати не можу.

— Чому?

— Руки і ноги... зомліли.

Підвів я її.

— А що, бачила синів?

— Ні, каже, не бачила. А ти бачив?

— Ні, кажу, і я не бачив. Не видно було. Все потиліці та потиліці.

Отой кінотеатр у Києві, на Прорізній вулиці, довго пам'ятатиму.

Чи там хазяїна нема? Чи той хазяїн підсліпуватий і не добачає, що в нього... під носом робиться.

А хотілося б посадити директора, чи директоршу, хто воно там цим ділом заправляє, хотілося б, кажу, посадити його на оте крісло в одинадцятім, чи в тринадцятім, чи в дванадцятім хоч на один сеанс.

Антон СИНЮК.

ВИПАДОК У ПЕРУКАРНІ

(До питання про впорядкування садів).
Малюнок Е. Черні.

— Вам що?
— Підстригтись.

ТРИН-ТРАВА

(Страшна бувальщина)

Скупий на мислі і слова
В колгоспі «Вічний мир»
Сидів недавно голова
І поглядав на двір.

А за двором весну-красну
Піснями славив хтось.
І хтось казав, що бур'яну
Багато розвелось.

За діло братися пора,
Пора та вже й давно.
А голова, мов та мара,
Береться за вино.

Один стакан, другий стакан...
І каже голова:
— Та що мені буркун, катран,
Це просто — трин-трава!

А в тім комісії з села
Пошліть якусьбудь,
Нехай шукає корінь зла,
Де будяки ростуть.

Шукали так, шукали сляк
Причину всіх причин,
А вже в степу любий будяк
Сягає до колінь.

Вже в ярні не трин-трава,
А злий осот і щир...
Став кликати п'яний голова
Із області буксир.

— Рятуйте! Вскочили в прорив,

Якого не було!!
І, дійсно, скоро прилетів
Буксир у те село.

Привели голову на двір,
А голова, як пень:
— Ми вас, товаришу буксир,
Чекали кожний день.

Хіба ж я винен, що трава,
Що запізнались ви...
Всім стало ясно — голова
Цілком без голови.

За безголів'я, за прорив
Схопив його буксир
І на налігачі повів, —
І це схвалив весь мир.

І від цієї новини,
Лише пройшла доба,
Зів'яли в полі бур'яни
І зацвіли хліба.

Густі, зелені хвилі нив
Всім звеселили зір,
І, навіть, дід сліпий хвалив
Наш обласний буксир.

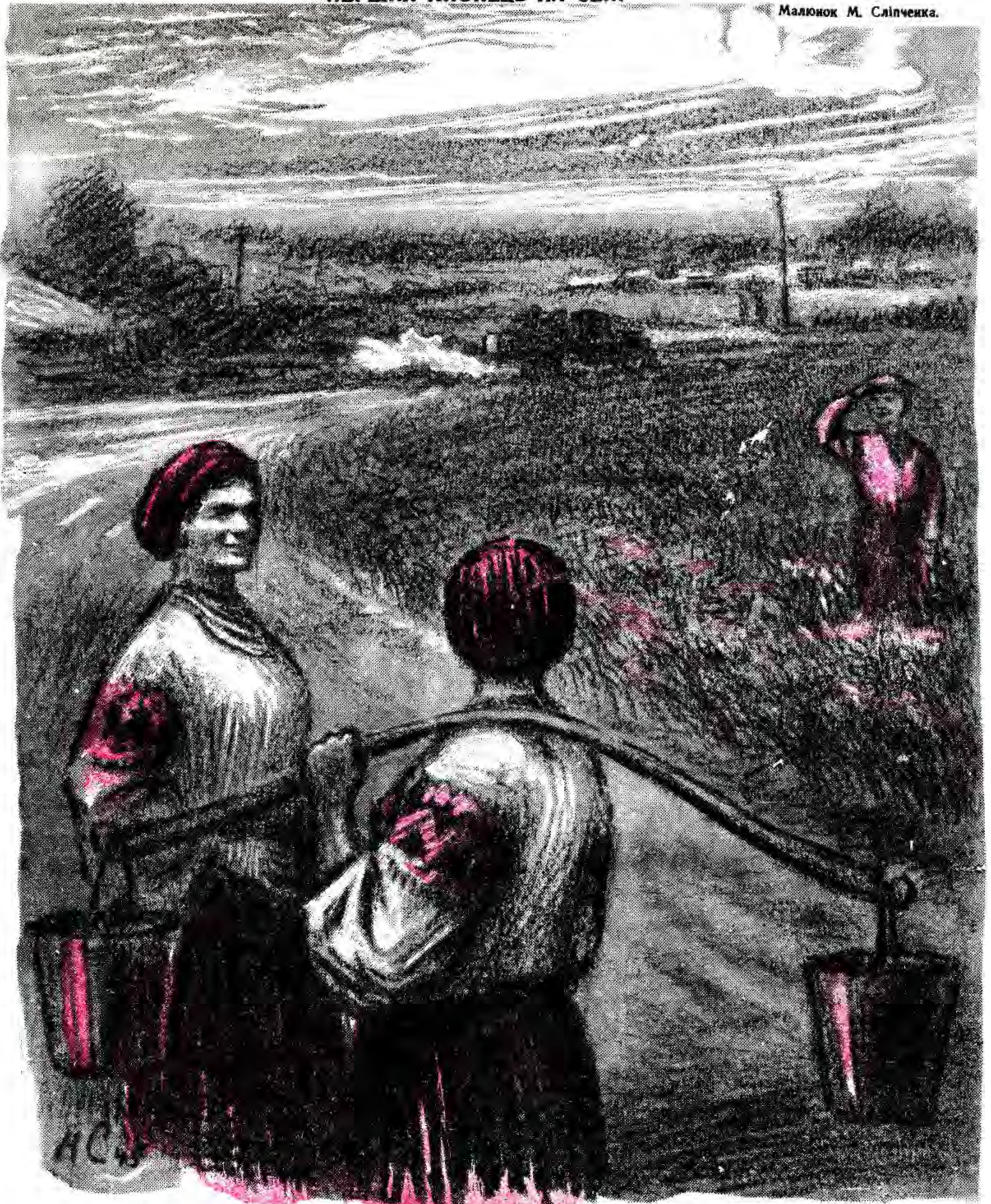
***

Тепер і висювки ясні,
Немов краплини дві:
Причини всі не в бур'яні,
А тільки в голові.

Володимир ІВАНОВИЧ.

ПЕРШИЙ ХЛОПЕЦЬ НА СЕЛІ

Малюнок М. Сліпченка.

- От Василько, хлопчик ще, а так упадає, що й дорослий за ним не вженеться.
- Невже так закохується?
- Ні, коло посівів упадає.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук (відп. редактор).
Рукописи не повертаються.

Адреса редакції: Київ, Тимофіївська, 7. Телефон 4-02-68, дод. 34. Прийом щодня з 2 до 6 год. Передплатна ціна 4 крб. на місяць.
Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 7 (на укр. мові). Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.